

serne op. Mit Parti ser paa den Ting saaledes, at kollektive Prisaftaler, der begrænser den enkeltes Frihed — ikke alene Erhvervsfriheden, men ogsaa Arbejdsfriheden — skal modvirkes, og ligeledes mener vi, at alle kunstige Hindringer for den frie Konkurrence bør undgaas og Monopoler bekæmpes.

Naar man imidlertid ser paa det her foreliggende Lovforslag og bedømmer det paa Baggrund af den navnlig efter Februar-Pristallet konstaterede Situation, har man Indtrykket af, at man her staar overfor et temmelig overflødig Forslag, der tilmed har den Egenskab, at det er meget uklart og rimeligvis ogsaa, som den højtærede Minister sagde, rummer et Administrationsapparat, som man slet ikke rigtig kan vurdere endnu. Naar man sammenligner Tiden nu med den værste Restriktionstid, viser det sig nemlig, at medens Priserne den Gang trods alle Reguleringer løb opad til en, man kan endog godt sige: svimlende Højde, saa har det sidste halve Aar med de langt friere Forhold paa en Række Omraader bragt os — selvfølgelig betinget af, at de økonomiske Forhold har ændret sig paa Grund af Kronestigningen — betydelige Prisnedsættelser, og vi er jo i det heldige Tilfælde, at vi kan konstatere denne Nedgang gennem det ellers i visse Henseender saa omstridte Pristal, idet dette er gaaet ned fra 219 til 194.

Det synes mig at være værd at fastholde dette netop paa Baggrund af, hvad der fra Regeringens Side er blevet hævdet under Behandlingen af disse Spørgsmaal i det høje Folketing før Jul, altsaa før Pristallet havde konstateret et Prisfald. Den Gang rettedes der af Regeringspartiets Ordfører en 3-dobbelt Anklage mod Erhvervslivet. Man rettede for det første Anklage mod Produktionen og Storhandelen, idet det dog samtidig under Diskussionen erkendtes, at Engros-Handelens Priser var gaaet stærkt ned fra Januar til December 1925. For det andet angreb man Detailhandelen meget stærkt, beskyldte den for at holde Priserne oppe og derigennem give Befolkningen Grund til Klage, og endelig klagede den samme Taler over, at Landmændene holdt Priserne oppe paa deres Landbrugsprodukter. Jeg skal ikke komme dybt ind paa det sidste Spørgsmaal, men kun sige, at hvad Prisen paa de Landbrugsprodukter angaar, der skal sælges, gælder det jo, at den i alt væsentligt eller rettere sagt helt ud bestemmes andre Steder, idet den Pris, som den danske Landbruger faar ude ved sin Gaard, sit Hus, er den Pris,

som Verdensmarkedet giver for de Varer, det drejer sig om, og Landbrugets Udøvere har jo paa mange Maader rig — og vi kan godt sige bitter — Erfaring med Hensyn til Verdensmarkedets Indflydelse. Men Landbruget tager, som sagt, Verdensmarkedets Pris, og det har selv baade i Medgangs- og Modgangstider sagt, at andet, mere eller mindre, kan det ikke forlange.

Jeg maa maaske her indskyde en Bemærkning om disse Priser. Der har jo været rettet Kritik mod et enkelt Punkt — maaske mod flere —, men i alt Fald meget stærkt mod Kødhandelen. Det er stærkt betonet — og det kan enhver se ved at sammenholde Noteringerne —, at der bestaar et Misforhold mellem den Pris, Sælgeren af Kreaturet hjemme fra Stalden oppebærer, og den Pris, som Køberen af Kødet maa betale. Det er ganske utvivlsomt rigtigt, at her er et Forhold, som endnu ikke tilstrækkeligt er inde under den frie Konkurrences Paavirkning, den, som dog til syvende og sidst alene er i Stand til varigt at virke regulerende paa dette Forhold.

Efter denne Sidebemærkning vil jeg gerne henlede Opmærksomheden paa, at man ved Behandlingen af disse Spørgsmaal endnu ikke er naaet til Klarhed. Vi hørte jo ogsaa nu af den højtærede Erhvervsministers Tale, at han ikke var afgjort sikker paa Nytten af dette Lovforslag, men derimod tvivlede en Del om, hvorledes det skulde gennemføres i Praksis, ligesom vi ogsaa har Eksempler fra Forhandlingerne i det andet høje Ting paa, at der mangler en ensartet Opmarch fra de to Regeringspartiers Side i denne Sag. Jeg skal minde om, at det radikale Venstres Ordfører i det andet høje Ting ved tredie Behandling af det her foreliggende Lovforslag udtrykkelig fremhævede, at Lovforslaget ikke berørte Detailhandelen, der ikke havde Prisaftaler, i hvert Fald ikke i nævneværdig Grad. Denne Udtalelse er Udtryk for en helt ny Bedømmelse indenfor Regeringspartierne, idet jeg skal gentage, hvad jeg antydede før, at Socialdemokratiets Ordfører ved den Behandling, som fandt Sted i Folketinget den 3. December i Fjor, udtalte, at der forelaa Beviser for, at Detailhandlerne holdt Priserne højt her i Danmark, og for, at Produktionen og Handelen, som den ærede Ordfører udtrykte det, tog kraftig fat. Dette viser jo, at man staar noget usikkert overfor hele Spørgsmaalet. Man kan nok se, at der er noget galt hist og her, men man kan ikke finde en Hovedlinie at gaa frem efter. Naar Diskussionen nu har taget et